

*

Ти знов оживаєш, надіє!
Світліє душа, молодіє...
І серце живіше б'є в груди...
О серце! О воле! О люди!

До мої тюрми пораненько
Застукала воля легенько:
«Встань, сину, вже день далі буде!..»
О воле! О серце! О люде!

О воленько-мати, єдина,
Завчасно збудила ти сина,—
Тягар ще лежить ми на груди...
О серце! О воле! О люди!

Тягар той ми віддих спирає,
А руки ланцюг ми тримає,—
Тягар се людської осуди...
О воле! О серце! О люди!

Но воля лиш шепнула слово,
І я підіймаюсь наново,—
Проч пута й тяжкі пересуди!
О воле! О серце! О люди!

12/VI. Стрий